

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 25 juni 2002 *

I mål T-34/02 R,

B, Versailles (Frankrike), och ytterligare 255 sökande, företrädda av advokaten P. Kirch, biträdd vid den muntliga förhandlingen av advokaten N. Chahid-Nourai, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Rozet, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut 2001/882/EG av den 25 juli 2001 om ett statligt stöd som genomförts av

* Rättegångsspråk: franska.

Frankrike i form av utvecklingsstöd till kryssningsfartyget Le Levant, som byggts av Alstom Leroux Naval och är avsett att användas i Saint-Pierre-et-Miquelon (EGT L 327, s. 37),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Artikel 87.1 EG lyder som följer:

”Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.”

- 2 I artikel 87.3 e EG föreskrivs att ”stöd av annat slag i enlighet med vad rådet på förslag från kommissionen kan komma att bestämma genom beslut med kvalificerad majoritet” kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.
- 3 Med stöd av ovannämnda bestämmelse, tidigare artikel 92.3 d i EG-fördraget, antog rådet den 21 december 1990 direktiv 90/684/EEG om stöd till varvsindustrin (EGT L 380, s. 27; svensk specialutgåva, område 8, volym 3, s. 3) (nedan kallat sjunde direktivet).

Sjunde direktivet

- 4 I artikel 1 d i sjunde direktivet definieras stöd på följande sätt:

”... stöd enligt artiklarna 92 [nu artikel 87 EG i ändrad lydelse] och 93 [nu artikel 88 EG] i fördraget, [inbegriper] inte endast... stöd som beviljas av staten själv utan även stöd som beviljas av regionala eller lokala myndigheter samt stöd som eventuellt ingår i medlemsstaternas finansieringsåtgärder till förmån för de varv för nybyggnad eller reparation av fartyg som de direkt eller indirekt kontrollerar när detta inte betraktas som framskaffandet av riskkapital enligt allmän praxis i en marknadsekonomi.

Detta stöd kan betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att det uppfyller undantagskriterierna i detta direktiv.”

- 5 I artikel 4.1 i direktivets andra kapitel, som avser driftsstöd, föreskrivs att ”[p]roduktionsstöd för ny- eller ombyggnad av fartyg kan betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att det totala stödbelopp som beviljas för ett enskilt kontrakt i subventionsekvivalenter inte överstiger en gemensam maximigräns...”

- 6 Artikel 4.7 i sjunde direktivet lyder som följer:

”Maximigränsen gäller inte för stöd för ny- eller ombyggnad av fartyg när detta stöd beviljas som utvecklingsbistånd till ett utvecklingsland. Stödet kan betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden om det uppfyller de villkor som OECD:s arbetsgrupp nr 6 har fastställt på detta område i sitt avtal om tolkningen av artiklarna 6, 7 och 8 i den OECD-överenskommelse som anges i punkt 6 [överenskommelse om exportkrediter för fartyg] eller om det är i överensstämmelse med senare kompletteringar eller ändringar till ovan nämnda avtal.

Alla sådana individuella stödprojekt skall anmälas till kommissionen innan de dras igång. Kommissionen skall kontrollera den särskilda ’utvecklingsaspekten’ i samband med det planerade stödet och att stödet omfattas av det avtal som avses i första stycket.”

- 7 I kommissionens skrivelse SG(89) D/311 av den 3 januari 1989 till medlemsstaterna anges att de medlemsstater som beviljar stöd för ny- eller ombyggnad av fartyg i form av utvecklingsbistånd till ett utvecklingsland skall rätta sig efter bestämmelserna i OECD-överenskommelsen, det vill säga:

- ”1) Stödet får inte beviljas för nybyggnad av fartyg som kommer att segla under bekvämlighetsflagg.
- 2) Om stödet inte kan klassificeras som offentligt utvecklingsstöd inom ramen för OECD måste det stödlämnande landet bekräfta att stödet utgör en del av en mellanstatlig överenskommelse.
- 3) Det stödlämnande landet skall lämna garantier för att den faktiska ägaren är bosatt i det stödmottagande landet och att det stödmottagande företaget inte är ett icke-operativt dotterbolag till ett utländskt företag.
- 4) Stödmottagaren måste förbinda sig att inte sälja fartyget utan förhandstillstånd från regeringen.”

Förordning nr 659/1999

- 8 Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1) trädde i kraft den 16 april 1999.

- 9 I artikel 4.4 i nämnda förordning anges att kommissionen, om den efter en preliminär granskning finner att ett påstått stöd föranleder tveksamhet i fråga om dess förenlighet med den gemensamma marknaden, är skyldig att inleda ett formellt granskningsförfarande. Enligt artikel 6.1 i nämnda förordning skall kommissionen uppmana den berörda medlemsstaten och andra intresserade parter att lämna sina synpunkter inom en bestämd tidsfrist.
- 10 I artikel 14, som rör återkrav av stöd, i förordning nr 659/1999 föreskrivs följande:

”1. Vid negativa beslut i fall av olagligt stöd skall kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet från mottagaren... Kommissionen skall inte återkräva stödet om detta skulle stå i strid med en allmän princip i gemenskapsrätten.

...

3. Utan att det påverkar förordnanden av Europeiska gemenskapernas domstol enligt artikel [242] i fördraget skall återkravet verkställas utan dröjsmål och enligt den berörda medlemsstatens förfaranden enligt nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa kommissionens beslut. I det syftet skall de berörda medlemsstaterna vid förfaranden inför nationella domstolar vidta alla nödvändiga åtgärder som är tillgängliga i deras respektive rättssystem, inbegripet interimistiska åtgärder, utan att gemenskapsrätten påverkas.”

Det omtvistade beslutet

- 11 I slutet av år 1998 fick kommissionen genom en tidningsartikel kännedom om att kryssningsfartyget *Le Levant*, byggt i Frankrike av Alstom Leroux Naval till ett avtalat pris på 228,55 miljoner franska franc (FRF), hade finansierats genom att de investerare som hade finansierat fartygsbygget hade fått skattelättnader.
- 12 Genom en skrivelse av den 2 december 1999 informerade kommissionen de franska myndigheterna om sin avsikt att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 EG. Beslutet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 5 februari 2000 (EGT C 33, s. 6) (nedan kallat beslutet att inleda förfarandet). I skrivelsen uppgav kommissionen att den tvivlade på att villkoren i artikel 4.7 i sjunde direktivet hade uppfyllts. Skrivelsen innehöll också en uppmaning från kommissionen till de berörda parterna att inkomma med synpunkter inom en månad från det att beslutet hade offentliggjorts.
- 13 I en skrivelse av den 13 juli 2001 begärde EURL *Le Levant* 114, ett av de enmansföretag med begränsat ansvar (EURL) som var involverade i finansieringen av fartyget (se punkterna 23-29 nedan), att kommissionen närmare skulle redogöra för sin uppfattning om vilka som var att anse som mottagare av det undersökta stödet. Bland annat anhöll EURL *Le Levant* 114 om att kommissionen skulle bekräfta att det inte utgjorde en berörd part. Då EURL *Le Levant* 114 inte erhöll något svar från kommissionen upprepade det sin begäran i en skrivelse av den 19 juli 2001. I sitt svar av den 24 juli 2001 slog kommissionen fast att tidsfristen för inkommande med synpunkter för berörda parter hade löpt ut sedan länge.

- 14 Den 25 juli 2001 antog kommissionen beslut 2001/882/EG om ett statligt stöd som genomförts av Frankrike i form av utvecklingsstöd till kryssningsfartyget *Le Levant*, som byggts av Alstom Leroux Naval och är avsett att användas i Saint-Pierre-et-Miquelon (EGT L 327, s. 37) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

- 15 Stödet beskrivs på följande sätt i punkt 5 i det omtvistade beslutet:

”Stödet beviljades 1996 på initiativ från [...] i samband med att en grupp privata investerare tillsammans förvärvade kryssningsfartyget '*Le Levant*'. Fartyget hyrdes därefter ut till [Compagnie des Iles du Levant (nedan kallat CIL)]. Detta företag är ett dotterbolag till det franska företaget Iles du Ponant, registrerat i Wallis-et-Futuna. Investerarna fick rätt att dra av investeringskostnaderna från sina beskattningsbara inkomster. Dessa skattelättnader gav CIL möjlighet att använda fartyget på förmånliga villkor. Investerarna fick rätt och skyldighet att återförsälja sina andelar till [...] efter fem år, dvs. i början av 2004. CIL har också rätt och skyldighet att köpa sina andelar av [...] till ett pris som innebär att värdet av stödet överförs. Stödet beviljades på villkor att CIL använder fartyget under minst fem år, framför allt med avgång från och ankomst till Saint-Pierre-et-Miquelon, under 160 dagar per år.”

- 16 Av punkt 6 i det omtvistade beslutet framgår att stödet beviljades enligt en skatteordning (Pons-lagen) som medger skattelättnader för investeringar i de utomeuropeiska franska departementen och territorierna. Denna skatteordning godkändes av kommissionen 1992.

- 17 I detta fall har ”det stöd som beviljats fartyget i fråga” bedömts mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 4.7 i sjunde direktivet, ”eftersom det rör sig om ett stöd

till skeppsbyggnad som år 1996 beviljades som utvecklingsstöd inom ramen för en stödordning (Pons-lagen) som godkändes 1992” (punkt 16 i det omtvistade beslutet).

- 18 Kommissionen anser att stödprojektet uppfyller kriterierna för utvecklingsstöd, enligt den definition som OECD givit dem och kommissionens tolkning av desamma (se punkt 7 ovan). Icke desto mindre anser kommissionen att utvecklingskriteriet inte är uppfyllt i detta fall. Det är kommissionens uppgift att övervaka att detta kriterium respekteras (domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-400/92, Tyskland mot kommissionen, REG 1994, s. I-4701) (punkterna 22—33 i det omtvistade beslutet).
- 19 Kommissionen har konstaterat att stödet ifråga, som har genomförts i strid med gällande bestämmelser, inte överensstämmer med sjunde direktivet och att det därmed är oförenligt med den gemensamma marknaden. Enligt kommissionen ”skall [stödet] därför återkrävas med ränta” (punkt 34 i det omtvistade beslutet).
- 20 I punkt 35 i det omtvistade beslutet har kommissionen slagit fast att ”de direkta mottagarna av det kvantifierbara stödet” är de investerare som har ”dragit fördel av skattelättnaderna”. Kommissionen har fullföljt sitt resonemang i punkt 36 där den har understrukt att det är först när fartyget har sålts till ett fördelaktigt pris till CIL som detta företag kan anses utgöra ”den huvudsakliga slutliga stödmottagaren”. Denna försäljning beräknas äga rum år 2004. Vad gäller varvet anser kommissionen att detta ”kan betraktas som en indirekt stödmottagare i den mån som stödet har givit varvet en beställning som det annars inte hade kunnat få” (punkt 37 i det omtvistade beslutet).
- 21 I punkt 39 anges att investerarna är dem som, i egenskap av ”direkta stödmottagare och nuvarande ägare av fartyget..., skall återbetala stödet” och ”som har dragit fördel av skattelättnaderna och som fortsätter att dra fördel av dem som ägare till ett fartyg som köpts till förmånliga villkor”. I punkt 40 har

kommissionen anfört att "[o]m fartyget hade sålts till CIL till ett pris som låg under marknadspriset och värdet av stödet på så sätt hade överförts till detta företag, skulle CIL ha varit skyldigt att återbetala stödet", men "[m]ed hänsyn till att överföringen inte skall ske förrän i mitten av 2003 kan användaren CIL i detta skede inte anses som ansvarigt för återbetalning av stödet".

22 Artiklarna i beslutet har följande lydelse:

"Artikel 1

Det statliga stöd som genomförts av Frankrike i form av skattelättnader och som utvecklingsstöd till kryssningsfartyget 'Le Levant', byggt av Alstom Leroux Naval och avsett att användas i det franska territoriet Saint-Pierre-et-Miquelon, kan inte anses som ett utvecklingsstöd i den betydelse som avses i artikel 4.7 i [sjunde direktivet] och är därmed oförenligt med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

1. Frankrike skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att upphäva stödet och från investerarna, som är de direkta mottagarna av stödet och de nuvarande ägarna av kryssningsfartyget, återkräva det stöd som avses i artikel 1 och som olagligen redan utbetalats till stödmottagarna.

2. Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut. ...

Artikel 3

Frankrike skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Frankrike.”

Redogörelse för finansieringen

- 23 Som framgår av handlingarna i målet syftar de aktuella åtgärderna till att säkra finansieringen av fartyget Le Levant genom investeringar av fysiska personer. Investeringarna har gjorts via enmansföretag (EURL), som har bildats enkom för detta ändamål och som äger fartyget med samäganderätt. Som motprestation gavs investerarna rätt att från sina beskattningsbara inkomster dra av investeringskostnader och utgifter kopplade till förvärvet (räntor) och innehavet (amorteringar) samt, eventuella, underskott föranledda av driften av fartyget.

- 24 Samägandet av fartyget Le Levant förverkligades i december år 1996 med hjälp av en bank. Le Levant delades i 740 delar, så kallade andelar. Till att börja med svarade CIL och banken för innehavet. CIL innehade 2 andelar och banken 738. CIL förvaltar samägandet och har därmed ett obegränsat och solidariskt ansvar för Le Levants skulder.
- 25 Allmänheten erbjöds köpa bankens värdepapper. Fysiska personer förvärvade bankens andelar via enmansföretag, som hade skapats för detta ändamål. Som framgår av enmansföretagens stadgar skall dessas verksamhet bestå i att förvärva andelar, teckna inteckningskrediter för att finansiera en del av inköpskostnaden för fartyget, direkt nyttja fartyget inom ramen för samägandet och att sälja andelarna. Det sista verksamhetsmålet grundas särskilt på bankens eller efterföljande delägares oåterkalliga samtycke till försäljning av andelarna. Sammantaget såldes på detta sätt 738 andelar till 281 enmansföretag. Varje enmansföretag var tvunget att förvärva minst två andelar.
- 26 Vid slutet av det år då andelarna förvärvades förelåg hos enmansföretagen ett behov av likvida medel, föranlett i första hand av inköpspriset för nämnda andelar — priset för två andelar motsvarande minsta tillåtna investering, det vill säga 636 216 FRF — och i andra hand av olika avgifter och kostnader. Detta behov täcktes av startkapitalet, vilket motsvarade investerarnas ursprungliga insatser om 50 000 FRF för två andelar, den del av borgen som CIL deponerat hos varje enmansföretag som garanti för korrekt förvaltning, och ett medelfristigt banklån med åtta procents ränta från banken, som täckte det återstående likviditetsbehovet.
- 27 Sedan fartyget tagits i bruk löstes enmansföretagens likviditetsbehov genom att företagens kapital höjdes varje år. Ågarna av enmansföretagen finansierade kapitalökningen med hjälp av skattebesparingar. Likviditetsbehoven grundade sig på eventuella verksamhetsförluster (dock endast i begränsad utsträckning),

kostnader för banklånet, annuiteter på skulden och förvaltningsutgifter. Samtliga investerare utnyttjade föregående års skattebesparing för att finansiera kapitalökningen i sitt eget enmansföretag.

- 28 Under sju år skall CIL ansvara gentemot delägarna för nyttjandet, underhållet och den tekniska och kommersiella förvaltningen av fartyget. Dessutom har CIL gjort sig till garant för att bruttoresultatet av nyttjandet minimeras och har åtagit sig att täcka eventuella förluster som visar sig vara större än beräknat. CIL erhåller ekonomisk ersättning för utförandet av dessa uppgifter.
- 29 Banken har gentemot investerarna förbundit sig att förvärva enmansföretagens andelar före den 15 december 2003. Vidare har samtliga enmansföretag förbundit sig att överlåta sina andelar till banken före den 29 februari 2004. Samtidigt har CIL gjort en utfästelse om att återköpa samtliga andelar från banken före den 31 januari 2004. Den senare har i sin tur åtagit sig att överlåta andelarna till CIL före den 29 februari 2004.

Förfarandet

- 30 Den 8 oktober 2001 väckte Republiken Frankrike talan vid domstolen om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Republiken Frankrike inkom inte med en begäran om uppskov med verkställigheten av beslutet vid detta tillfälle. Målet, som har registrerats som mål C-394/01, är anhängiggjort vid domstolen. Republiken Frankrike har i sin talan anfört en enda grund, angående bedömningen av utvecklingsaspekten av stödet i fråga.
- 31 Den 20 februari 2002 väckte EURL Le Levant 001 och 274 andra enmansföretag samt B och ytterligare 255 fysiska personer talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet vid förstainstansrätten. Målet registrerades som mål T-34/02.

- 32 Ordföranden för förstainstansrättens femte avdelning i utökad sammansättning vilandeförklarade mål T-34/02 genom beslut av den 30 april 2002 till dess att domstolen slutligt avgjort mål C-394/01.
- 33 Genom en separat handling, som inkom den 23 april 2002, har B och ytterligare 255 fysiska personer (nedan kallade B. m.fl. eller sökandena) ansökt om att förstainstansrätten skall fatta beslut om
- uppskov med verkställigheten av beslutet till dess att förstainstansrätten har avgjort ansökan om uppskov,
 - uppskov med verkställighet av beslutet till dess att ett talan om ogiltigförklaring har avgjorts.
- 34 I en skrivelse som hade bifogats begäran om interimistiska åtgärder ansökte sökandenas ombud om anonymitet och om att viss information inte skulle spridas.
- 35 Kommissionen har ombetts yttra sig över sökandenas begäran, grundad på artikel 105.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, om uppskov med verkställigheten till dess att ansökan om interimistiska åtgärder slutligen har avgjorts, och att, i enlighet med artikel 3 i det omtvistade beslutet, ange huruvida de franska myndigheterna har informerat kommissionen om de åtgärder som har

vidtagits för att följa beslutet och, om så är fallet, meddela vilka dessa åtgärder är. Kommissionen inkom med ett yttrande den 7 maj 2002.

- 36 Samma dag inkom sökandena med ett kompletterande yttrande.
- 37 Den 22 maj 2002 inkom kommissionen med ett yttrande avseende ansökan om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet till dess att talan om ogiltigförklaring slutligt avgjorts, efter att ha ansökt om och beviljats förlängning av den ursprungliga tidsfristen. I yttrandet har kommissionen angett hur den ser på begäran om anonymitet och om att viss information inte skall spridas.
- 38 Vid sammanträdet den 13 juni 2002 redogjorde parterna närmare för sina ståndpunkter. Den begäran om anonymitet som sökandena hade lagt fram inom ramen för det interimistiska förfarandet beviljades.

Rättslig bedömning

- 39 Förstainstansrätten kan med stöd av artikel 242 EG jämförd med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten om den anser att omständigheterna kräver detta.

- 40 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att i en ansökan om interimistiska åtgärder skall anges de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart (*fumus boni juris*) framstår som befogad. Nämnade förutsättningar är kumulativa, vilket innebär att ansökan om uppskov med verkställigheten skall avslås, om ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut meddelade av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30, och av förstainstansrättens ordförande den 15 juli 1998 i mål T-73/98 R, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 1998, s. II-2769, punkt 25, och av den 4 april 2002 i mål T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen, REG 2002, s. II-2153, punkt 50).

Parternas argument

Huruvida det föreligger *fumus boni juris*

- 41 Inledningsvis har sökandena anfört att kommissionens påstående att stödet, som har bedömts vara oförenligt med den gemensamma marknaden, utgör stöd för fartygsbyggnad och att det är de "privata investerare" (punkt 5 i det omtvistade beslutet), via vilka den påstådda ekonomiska förmånen har passerat, som är de verkliga stödmottagarna och därmed skyldiga att återlämna stödet, är inkonsekvent. Sökandena har vid flera tillfällen betonat att de har agerat som privata investerare och att de inte utgör företag i den mening som avses i domstolens dom av den 23 april 1991 i mål C-41/90, Höfner och Elser (REG 1991, s. I-1979, punkt 21; svensk specialutgåva, volym 11, s. 135).
- 42 Sökanden har åberopat nio av de elva grunder som åberopades i målet rörande huvudsaken till stöd för uppfattningen att det omtvistade beslutet var rättsstridigt. Dessa nio grunder presenteras nedan.

- 43 Den första grunden gäller åsidosättandet av artiklarna 3.1 g EG, 5 EG och 87 EG jämförda med artikel 211 EG samt åsidosättandet av olika grundläggande rättigheter. Enligt sökandena har kommissionen överskridit sin befogenhet genom att fatta ett beslut som förpliktar en medlemsstat att återkräva ett påstått statligt stöd från enskilda, som inte utgör "företag", utan att därigenom reparera snedvriden konkurrens.
- 44 Den andra grunden rör åsidosättandet av vissa av gemenskapsrättens grundläggande principer. Det gäller principen om rätten till försvar och principen om rätten att yttra sig i artikel 88.2 EG, och därmed även artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 samt principerna i artikel 6 i konventionen om de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna. Kommissionen har enligt sökandena nämligen inte gett andra berörda än parterna tillfälle att yttra sig före antagandet av det omtvistade beslutet.
- 45 Den tredje grunden rör åsidosättandet av artikel 87.1 EG. Enligt sökandena har denna artikel åsidosatts genom att enskilda i det omtvistade beslutet har pekats ut som "mottagare" av det påstådda stödet och förpliktats att återlämna detta. Den nämnda bestämmelsen i EG-fördraget gäller emellertid endast "företag" i den mening som avses i gemenskapsrättens bestämmelser rörande konkurrens, med andra ord de ekonomiska aktörerna på en marknad.
- 46 Den fjärde grunden gäller åsidosättandet av artikel 4.7 i sjunde direktivet. Enligt sökandena rör denna bestämmelse endast varv eller dem som bedriver verksamhet med fartyg. Under inga omständigheter rör bestämmelsen privata investerare som har gjort en penningplacering.
- 47 Den femte grunden gäller åsidosättandet av principen om skyddet för berättigade förväntningar. Åsidosättandet består i att kommissionen har givit de privata investerarna en berättigad förväntning om att de inte berördes av det omtvistade beslutet.

- 48 Enligt den sjunde grunden har kommissionen åsidosatt rättssäkerhetsprincipen genom att i det omtvistade beslutet utelämna uppgifter som gör det möjligt att beräkna och därmed få reda på den exakta summan som de privata investerarna krävs på.
- 49 Den sjunde grunden rör åsidosättandet av artikel 14 i förordning nr 659/1999. Kravet på återbetalning av det påstådda stödet strider enligt sökandena nämligen mot de allmänna gemenskapsrättsliga principer som nämns ovan.
- 50 Den åttonde grunden gäller dels förekomsten av oriktiga uppgifter om såväl förhållandet mellan CIL och de privata investerarna som om skyldigheterna kopplade till driften av fartyget, dels förekomsten av uppenbart oriktiga bedömningar av de relevanta omständigheterna vid bedömningen av storleken på de påstådda stöden, villkoren för återköp av fartyget samt av de vidtagna åtgärdernas ekonomiska och sociala biverkningar.
- 51 Den nionde och sista grunden rör åsidosättandet av motiveringsskyldigheten i artikel 253 EG. Sökandena har anfört att kommissionen i det omtvistade beslutet inte har angett vilken den relevanta marknaden är eller vilken konkurrensfördel som de privata investerarna har kommit i åtnjutande av. Vidare har kommissionen inte angett relevant beräkningsmetod för uppskattningen av den del av stödet som hänför sig till "utveckling".
- 52 Precis som vid sammanträdet har kommissionen bestritt riktigheten av de åberopade grunderna. Kommissionen har emellertid inte heller vid detta tillfälle gjort gällande att grunderna vid första ögonkastet helt saknar grund.

Kravet på skyndsamhet och intresseavvägningen

- 53 Inledningsvis har sökandena gjort gällande att de alla befinner sig i samma situation. Av detta följer att samtliga sökande riskerar att utsättas för samma sorts skada om det omtvistade beslutet verkställs. Summorna motsvarande skattelättnaderna skulle kunna återkrävas genom att beviljade skattelättnader för genomförandet av de ekonomiska åtgärderna drogs tillbaka, varpå beslutet om omprövning skulle delges berörda fysiska personer som skulle förpliktas att utan dröjsmål återlämna de skattebesparingar som åtgärderna har gett upphov till, och minst de skattelättnader som har realiserats inledningsvis, vid själva ingåendet i samarbetet. Ett återkrav av dessa summor skulle emellertid omedelbart och oåterkalleligen rubba jämvikten i det finansiella system som ingåtts och skulle skada den fortsatta verksamheten i enmansföretagen, som utgör en oumbärlig del i detta system. Skatteförmånen som de privata investerarna åtnjuter är nämligen ekonomiskt kopplad till accepterandet av den årliga höjningen av kapitalet i enmansföretaget, som är det enda sättet på vilket den egna ekonomiska balansen kan upprätthållas.
- 54 Under sådana omständigheter kan villkoret om att situationen skall ställa krav på skyndsamhet prövas i förhållande till en "klass", en "kategori" eller en "grupp" personer som uppvisar samma egenskaper, vilket redan har slagits fast i beslut av domstolens ordförande av den 7 juni 1985 i mål 154/85 R, kommissionen mot Italien (REG 1985, s. 1753), av den 25 oktober 1985 i mål 293/85 R, kommissionen mot Belgien (REG 1985, s. 3521), och av den 28 juni 1990 i mål C-195/90 R, kommissionen mot Tyskland, (REG 1990, s. I-2715).
- 55 Efter att ha konstaterat att konsekvenserna av ekonomiska och ideella skador drabbar fysiska personer hårdare än juridiska personer, har sökandena anfört att den omedelbara verkställigheten av det omtvistade beslutet skulle ge upphov till fyra olika skador.

- 56 För det första skulle sökandena lida ekonomisk skada av att betala in belopp motsvarande de ursprungligen beviljade skattelättnaderna. Betalningen skulle ge upphov till en omedelbar ekonomisk obalans. Sökandena har gjort gällande att enskilda personer som regel inte har så mycket kontanter att de omedelbart kan betala oväntade skulder.
- 57 För det andra skulle verkställigheten av det omtvistade beslutet ge upphov till ideell skada. För sökandena skulle verkställigheten föranleda dubbla domstolsprocesser, i fransk och i europeisk domstol. Dessa skulle orsaka sökandena bekymmer samt ta tid och ansemliga mängder pengar i anspråk. Vidare skulle återkrav av beloppen genom eftertaxering, ett förfarande som regelmässigt tillämpas vid skatteförseelse, eller vid skatteflykt, försätta sökandena i en extra penibel situation. Avslutningsvis har sökandena påpekat att vissa andelsinnehavare har avlidit vilket innebär att deras rättighetsinnehavare skulle tvingas ompröva fördelningen av arvet efter den avlidne andelsinnehavaren, ett förfarande som av naturen är känslomässigt svårt.
- 58 För det tredje skulle verkställigheten av det omtvistade beslutet hota enmansföretagens överlevnad eftersom kapitalhöjningarna inte längre skulle kunna finansieras genom skattebesparingar gjorda av företagens ägare. Som framgår av beslut av förstainstansrättens ordförande av den 15 juni 1994 i mål T-88/94 R, Société commerciale des potasses et de l'azote et Entreprise minière et chimique mot kommissionen (REG 1994, s. II-401, punkt 33), är det ostridigt att upplösningen av ett företag i sig utgör, både för företaget och dess ägare, en allvarlig och irreparabel skada.
- 59 För det fjärde skulle det finansiella systemet inte kunna fungera utan enmansföretagen, som utgör basen i detta system, för så vitt inte sökandena accepterade att fullfölja för dem förlustbringande ekonomiska transaktioner vilka skulle strida mot deras ekonomiska intressen. Verkställigheten av det omtvistade beslutet skulle sålunda hindra enmansföretagen från att förverkliga en ekono-

miskt intressant transaktion, och till och med påtvinga dem en förlust vid återförsäljningen av fartyget. Sökandena har betonat att en förlorad möjlighet har bedömts i sig kunna utgöra en allvarlig och irreparabel skada (det ovannämnda beslutet i målet kommissionen mot Belgien, punkterna 20 och 23).

- 60 För övrigt skulle det legitima målet att främja utvecklingen i de utomeuropeiska departementen och territorierna, vilket har erkänts av de franska myndigheterna och gemenskapen, inte längre fullföljas om åtgärderna avslutades till följd av att det omtvistade beslutet verkställdes.
- 61 Sökandena har betonat att den ekonomiska skadan är irreparabel eftersom den inte kan beräknas och därmed inte kan bli föremål för senare kompensation om det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras (beslut av förstainstansrättens ordförande den 7 juli 1998 i mål T-65/98 R, Van den Bergh Foods mot kommissionen, REG 1998, s. II-2641, punkt 65). Det är nämligen omöjligt att med exakthet fastställa omfattningen av framtida skattelättnader, vilka beror på de framtida egendomsförhållandena för var och en av sökandena. Det är också omöjligt att i förväg fastställa vilket pris fartyget skulle ha betingat vid en försäljning efter fem år av samägande. Avslutningsvis är fysiska personer till skillnad från företag (juridiska personer) utsatta för livets tillfälligheter vilket gör förhoppningar om framtida kompensation, vid okänt datum, för skador orsakade av att den omedelbara verkställigheten av det omtvistade beslutet problematiska och osäkra. Beträffande det första beslutet, om återkrav av det statliga stödet från de privata investerarna, har sökandena framhållit att rent principiellt bör balansen mellan, å ena sidan, medborgarnas intressen och, å andra sidan, gemenskapens maktbefogenheter skyddas genom att uppskov med verkställigheten regelmässigt beviljas när fysiska personers ekonomiska intressen står på spel.
- 62 Balansen mellan, å ena sidan, sökandenas intressen och, å andra sidan, allmänintresset och tredje mans intressen, rättfärdigar enligt sökandena ett beviljande av ansökan om uppskov med verkställigheten.

- 63 Kommissionen anser att villkoret avseende kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt.
- 64 Inledningsvis har kommissionen betonat att det inte har visats att verkställigheten av det omtvistade beslutet är omedelbart förestående. Kommissionen har bland annat framfört att de franska myndigheterna i en skrivelse av den 19 oktober 2001 underrättade kommissionen om de svårigheter som verkställandet av det omtvistade beslutet gav upphov till. I samma skrivelse lämnade de franska myndigheterna flera förslag på hur konsekvenserna av återkravet skulle kunna mildras. Dessa förslag förkastades av generalsekreteraren för kommissionens generaldirektorat för "konkurrens" i en skrivelse av den 29 januari 2002. Därefter har kommissionen inte erhållit någon information från de franska myndigheterna.
- 65 Vidare har kommissionen betonat att sökandenas rådgivare i en skrivelse av den 7 maj 2002 ställd till förstainstansrättens kansli har framhållit att "återkravet på skatten kan aktualiseras när som helst", vilket bekräftar att ingen av sökandena ännu har kontaktats med anledning av att den första etappen i återbetalningsförfarandet inletts.
- 66 Med tanke på att ingen uppgift i handlingarna i målet i dagsläget gör det möjligt att dra några säkra slutsatser om när den berörda medlemsstaten har för avsikt att verkställa det omtvistade beslutet, kan sökandena inte anses ha visat att skadan är av konkret karaktär (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 7 november 1995 i mål T-168/95 R, Eridania m.fl. mot rådet (REG 1995, s. II-2817, punkt 35).
- 67 I vilket fall som helst är återbetalningsförfarandet uppdelat i flera etapper och det är först när dessa fullgjorts som sökandena verkligen skulle träffas av beslutet om återkrav av summorna motsvarande de skattelättnader som har åtnjutits. Härav skulle bland annat följa att rätten att överklaga tryggas i den nationella

rättsordningen. Denna rättighet gäller i synnerhet när fråga är om ett beslut som föregår ett tillbakadragande av skattelättnader. Bland annat erbjuds möjligheten att ansöka om uppskov med verkställigheten. Härigenom undanröjs risken för den skada som sökandena befarar att de kommer att lida.

- 68 I andra hand har kommissionen bestridit att den skada som sökandena påstår sig riskera kan fastställas i förhållande till en "klass", en "kategori" eller en "grupp" personer som uppvisar samma egenskaper, utan minsta hänvisning till sökandenas personliga förhållanden. Inte något av de rättsfall som sökandena har åberopat är relevant. I vilket fall som helst kan situationerna för de privata investerarna vilka är innehavare av var sitt enmansföretag, och de skador som de privata investerarna riskerar att lida om det omtvistade beslutet verkställs, inte anses vara identiska för hela gruppen.
- 69 Kommissionen har vidare bestridit att skadorna, som B. m.fl. skulle lida om uppskov med verkställighet av det omtvistade beslutet inte beviljades, är av allvarlig och irreparabel karaktär. Kommissionen grundar denna åsikt särskilt på det faktum att det inte har visats att sökandena inte skulle kunna hantera de påstådda ekonomiska skadorna.
- 70 I sina yttranden och vid sammanträdet har kommissionen också betonat att sökandena har möjlighet att göra Le Levant-projektets huvudansvarigas utomobligatoriska skadeståndsansvar gällande. Som huvudansvarig räknar kommissionen den berörda banken, företaget Iles du Ponant liksom CIL i egenskap av förvaltare av samägandet.
- 71 Enligt kommissionen synes avvägningen mellan förevarande intressen med stor sannolikhet utmynna i att ansökan om uppskov avslås.

Förstainstansrättens bedömning

Huruvida det föreligger *fumus boni juris*

- 72 I sina yttranden har sökandena huvudsakligen koncentrerat sig på följande fråga: Kan de privata investerarna, i likhet med rättsfigurer som inte bedriver ekonomisk verksamhet, anses omfattas av tillämpningsområdet för bestämmelserna i artikel 87.1 EG med anledning av att de gjort penningplaceringar uteslutande i syfte att komma i åtnjutande av skattelättnader?
- 73 Kommissionen har under sammanträdet uttryckligen uppgett att den inte bestrider att de grunder som sökandena har åberopat helt saknar grund.
- 74 Vad beträffar sökandenas huvudsakliga invändning har förstainstansrätten gjort bedömningen att vissa av de grunder och argument som har presenterats skall tas på allvar och de ger vid en första anblick upphov till tvivel med avseende på det omtvistade beslutets lagenlighet. Kommissionens yttranden vid den muntliga förhandlingen har inte undanröjt förstainstansrättens tvivel som alltså fortfarande kvarstår.
- 75 Trots att det, med tanke på att kommissionens kontroll av statligt stöd är tvingande enligt artikel 88 EG, har slagits fast att företag som mottar stöd i princip inte kan ha berättigade förväntningar på att stödet är lagenligt om det inte har beviljats i enlighet med förfarandet i nämnda artikel (dom av den 20 september 1990 i mål C-5/89, kommissionen mot Tyskland, REG 1990, s. I-3437, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 10, s. 499), kan det inte

uteslutas att sökandena i förevarande fall rätteligen trodde att de inte kunde anses utgöra företag i den mening som avses i gemenskapsrätten och att de, med anledning av att de inte kunde anses vara mottagare av statligt stöd, inte kunde komma att beröras av ett återbetalningsförfarande.

- 76 Det skall på denna punkt erinras om att rättspraxis inte utesluter att mottagare av rättsstridigt stöd, som det i det förevarande fallet, åberopar exceptionella omständigheter vilka gett upphov till berättigade förväntningar på att stödet är lagenligt, i syfte att motsätta sig återbetalning av detsamma (domstolens dom av den 10 juni 1993 i mål C-183/91, kommissionen mot Grekland, REG 1993, s. I-3131, punkt 18, förstainstansrättens dom av den 29 september 2000 i mål T-55/99, CETM mot kommissionen, REG 2000, s. II-3207, punkt 122, och av den 4 april 2001 i mål T-288/97, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia mot kommissionen, REG 2001, s. II-1169, punkt 107).
- 77 I förevarande fall har flera faktorer uppmärksammats i de skriftliga yttrandena och vid sammanträdet.
- 78 Till att börja har kommissionen vid sin bedömning av det aktuella stödet i beslutet om att inleda förfarandet inte givit några indikationer på att de privata investerarna skulle utgöra mottagare av ekonomiska förmåner som beviljats genom de undersökta åtgärderna. Formuleringen av beslutet ger vid handen att den verkliga mottagaren av stödet är CIL.
- 79 Av beslutet om att inleda förfarandet framgår nämligen dels att "skattelättnaderna [som beviljades de privata investerarna] gav CIL möjlighet att använda fartyget till en mycket låg kostnad", dels att kommissionen vid prövningen av om OECD-kriterierna (se punkt 7 ovan) var uppfyllda, med avseende på kriteriet enligt vilket det stödmottagande företaget inte får vara ett icke-operativt dotterbolag till ett utländskt företag, konstaterade att "CIL inte [förefaller] vara ett icke-operationellt dotterbolag till ett utländskt företag".

80 Vidare preciseras i beslutet om att inleda förfarandet att det rör sig om ett "stöd till nybyggnad av fartyg som år 1996 beviljats i form av utvecklingsstöd" och att det stöd som beviljats för fartyget i fråga "har bedömts mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 4.7 i [sjunde direktivet]". Stödmottagare enligt det sjunde direktivet utgörs emellertid av varv för nybyggnad eller reparation av fartyg (artikel 1 d, se punkt 4 ovan), det vill säga redare (artikel 3 i sjunde direktivet). Av denna anledning kan det inte uteslutas att sökandena rätteligen har ansett att de inte utgör sådana företag.

81 Dessutom framgick det vid sammanträdet att det bland kommissionens tidigare beslut fanns exempel på ett fall där skeppsvarv ansetts utgöra mottagare av statligt stöd av exakt samma typ som det i det förevarande fallet och att skeppsvarven följaktligen, i egenskap av stödmottagare, vid behov ålagts att återlämna stödet. På samma sätt har kommissionen i beslut av den 30 mars 1999 om det statsstöd som Frankrike planerade att bevilja som utvecklingsbistånd för försäljningen av två kryssningsfartyg byggda vid Chantiers de l'Atlantique för Renaissance Financial som skulle bedriva verksamhet med fartygen i franska Polynesien (EGT L 292, s. 23) gjort följande bedömning:

"Det bör noteras att stöd skulle kunna komma att anses vara ett varvsstöd om kommissionens beslut inte efterlevs, eftersom stödet då inte skulle anses vara förenligt med artikel 4.7 i varvsdirektivet. Kommissionen kommer i så fall att uppmäna Frankrike att återkräva stödet från varvet."

82 Kommissionens ombud har anfört att denna omständighet inte utgör ett tillräckligt betydelsefullt stöd för beslutet i fråga. Icke desto mindre bidrar omständigheten till bilden av att faktorerna bakom den förevarande tvisten är unika och den stärkte sålunda sökandenas uppfattning att de inte utgjorde de verkliga mottagarna av det undersökta stödet och därmed inte heller löpte risk att förpliktas återbetala stödet i ett senare skede.

- 83 Avslutningsvis skall det noteras att kommissionen i beslutet att inleda förfarandet hänvisar till "stödmottagaren" och inte till "stödmottagarna".
- 84 Det kan inte uteslutas att dessa faktorer tillsammans utgör sådana speciella omständigheter som rättfärdigar sökandenas uppfattning att de skattelättnader som de har åtnjutit är lagenliga. Om man antar att så är fallet, vilket det åligger förstainstansrätten att kontrollera, borde dessa speciella omständigheter, som antyder att sökandena inte utgjorde de verkliga mottagarna av de ekonomiska förmånerna, ha fått kommissionen att avstå från att återkräva det statliga stödet i fråga, i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 659/1999.

Kravet på skyndsamhet

- 85 Det har tidigare fastslagits att frågan huruvida kravet på skyndsamhet är uppfyllt i en ansökan om interimistiska åtgärder skall bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada (beslut av domstolens ordförande av den 18 oktober 1991 i mål C-213/91 R, Abertal m.fl. mot kommissionen, REG 1991, s. I-5109, punkt 18, och av förstainstansrättens ordförande av den 19 december 2001 i mål T-195/01 R, Government of Gibraltar mot kommissionen, REG 2001, s. II-3915, punkt 95). Det ankommer på den senare parten att bevisa att den inte kan avvakta utgången av talan i huvudsaken utan att lida skada som medför allvarliga följder som inte kan avhjälpas (se det ovannämnda beslutet i målet Prayon-Rupel mot kommissionen, p. 36).
- 86 Det behöver inte vara fastställt med absolut visshet att skadan är nära förestående utan det är tillräckligt att den ifrågavarande skadan, särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer, är förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet. Likväl ankommer det på sökanden att styrka förekomsten av risken

för allvarlig och irreparabel skada (beslut av domstolens ordförande av den 14 december 1999 i mål C-335/99 P(R), HFB m.fl mot kommissionen, REG 1999, s. I-8705, punkt 67, och av förstainstansrättens ordförande av den 15 november 2001 i mål T-151/01 R, Duales System Deutschland mot kommissionen, REG 1999, s. II-3295, punkt 188).

- 87 I förevarande fall har sökandena gjort gällande att ett interimistiskt beslut är nödvändigt eftersom verkställigheten av det omtvistade beslutet skulle innebära allvarlig och irreparabel skada för sökandena. Denna skada är omedelbart förestående eftersom omedelbar verkställighet av beslutet skulle innebära att Republiken Frankrike utan dröjsmål återkrävde summorna motsvarande de skattelättnader som de privata investerarna kommit i åtnjutande av.
- 88 Republiken Frankrike delgavs det omtvistade beslutet den 27 juli 2001. Vid tidpunkten för väckandet av talan i huvudsaken, den 20 februari 2002, gjorde sökandena emellertid inte gällande att de franska myndigheterna skulle ha vidtagit några åtgärder för att verkställa det aktuella beslutet. På förfrågan av förstainstansrätten bekräftade sökandena att Republiken Frankrike vid dagen för sammanträdet ännu inte hade vidtagit några åtgärder för att fullfölja kravet i det omtvistade beslutet om stödets återlämnande.
- 89 Med tanke på att de nationella myndigheterna inte har vidtagit några som helst åtgärder för att inleda verkställigheten av det omtvistade beslutet kan risken för att de påstådda skadorna skall förverkligas inte anses vara överhängande.
- 90 Det nationella förfarandet för återkrav av stödet består dessutom i att skattemyndigheternas beviljande först återkallas varpå de aktuella beloppen återbetalas, vilket kommissionen påpekade vid sammanträdet. Detta föranledde inga allvarliga invändningar från sökandenas sida. Det har inte bestridits att beslutet om att återkalla skattemyndigheternas beviljande av skattelättnader och beslutet om eftertaxering kan överklagas vid nationell domstol.

- 91 I en skrivelse av den 19 oktober 2001, ställd till kommissionen (se punkt 64 ovan), har de franska myndigheterna, i en bilaga som fogats till kommissionens yttranden, angett följande:

”För att verkställa [det omtvistade] beslutet krävs att den franska administrationen inleder ett förfarande för att återkalla beviljandet av skatteförmånen för berörda andelsinnehavare. I inledningsskedet av förfarandet ges samtliga fysiska personer som har beviljats skatteförmåner tillfälle att yttra sig. I slutfasen av ovan nämnda förfarande fastställs att beviljandet återkallas. Det administrativa beslutet kan överklagas med hänvisning till att administrationen har överskridit sina befogenheter eftersom fråga är om återkallelse av en administrativ handling genom vilken rättigheter har uppkommit. Det är möjligt att ansöka om uppskov med verkställigheten vid den nationella domstolen.”

- 92 Det bör noteras att ingenting hindrar B m.fl. från att åberopa att det omtvistade beslutet är rättsstridigt till stöd för en talan vid den nationella domstolen mot de verkställighetsåtgärder som de nationella myndigheterna har vidtagit. Om sökandena har bestridit lagenligheten av det omtvistade beslutet med stöd av artikel 230 EG är den nationella domstolen nämligen inte bunden av domstolens tvingande beslut (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, REG 1994, s. I-833, punkterna 13-26, svensk specialutgåva, volym 15, s. 59, av den 30 januari 1997 i mål C-178/95, Wiljo, REG 1997, s. I-585, punkt 20 och 21, och av den 15 februari 2001 i mål C-239/99, Nachi Europe, REG 2001, s. I-1197, punkt 30). Den nationella domstolen kan därmed vilandeförklara målet för att med stöd av artikel 234 EG ställa en tolkningsfråga till domstolen angående beslutets giltighet. Den nationella domstolen kan också, med hänsyn till intresset av att upprätthålla en god rättskipning, vilandeförklara målet till dess att talan har avgjorts av förstainstansrätten.

- 93 Av ovanstående framgår att sökandena — vilka har betonat att verkställighet av det omtvistade beslutet skulle rättfärdiga att administrativa förfaranden inleds till följd av olägenheterna, och därmed att de har för avsikt att använda sig av de

rättsmedel som de franska domstolarna erbjuder — inte har åberopat någon omständighet som visar att de i den nationella rätten föreskrivna möjligheterna till överklagande vid nationell domstol för att bestrida återkrav av de belopp som utgör åtnjutna skattelättnader inte skulle kunna utnyttjas av sökanden i syfte att förhindra allvarlig och irreparabel skada (beslut av domstolens ordförande av den 6 februari 1986 i mål 310/85 R, Deufil mot kommissionen, REG, 1986, s. 537, punkt 22, och av den 15 juni 1987 i mål 142/87 R, Belgien mot kommissionen, REG, 1987, s. 2589, punkt 26, samt beslut av förstainstansrättens ordförande av den 6 december 1996 i mål T-155/96 R, Ville de Mayence mot kommissionen, REG 1996, s. II-1655, punkt 25).

- 94 För fullständighetens skull skall tilläggas att ytterligare två skäl kan åberopas till stöd för uppfattningen att villkoret om krav på skyndsamhet inte är uppfyllt.
- 95 Till att börja med kan sökandenas argument om att villkoret om krav på skyndsamhet kan prövas i förhållande till en "klass", en "kategori" eller en "grupp" personer som uppvisar samma egenskaper inte godtas.
- 96 Först och främst skall det konstateras att de beslut av domstolens ordförande som sökandena har hänvisat till inte stöder deras slutsatser eftersom de aktuella fallen inte gäller lagenligheten av gemenskapshandlingar eller effekterna av verkställigheten av en sådan handling, utan bedömningar av allmänna och abstrakta nationella bestämmelser inom ramen för interimistiska förfaranden kopplade till en talan om fördragsbrott. Vad gäller beslutet av förstainstansrättens ordförande av den 2 april 1998 i mål T-86/96 R, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen och Hapag Lloyd mot kommissionen (REG 1998, s. II-641) bekräftar detta, tvärt emot vad sökandena har hävdad, att bedömningen av villkoret om krav på skyndsamhet skall göras med utgångspunkt i de specifika omständigheter som gäller för varje sökande. I punkterna 66 och 67 i detta beslut

anges särskilt att uppgifter av allmän karaktär inte räcker för att bedöma det konkreta intresset hos vart och ett av de berörda företagen och att det i förevarande fall skulle ha krävts "exakta, individuella och styrkta uppgifter".

- 97 Dessutom är det fast rättspraxis att förstainstansrätten prövar om bevis för ekonomisk skada föreligger för var och en av sökandena när fråga är om flera sådana. Detta gäller oavsett om sökandena är fysiska eller juridiska personer (se särskilt beslut av domstolens ordförande av den 11 april 2001 i mål C-474/00 P(R), kommissionen mot Bruno Farmaceutici m.fl., REG 2001, s. I-2909, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 27 februari 2002 i mål T-132/01 R, Euroalliances m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. II-777, och av den 7 maj 2002 i mål T-306/01 R, Aden m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2002, s. II-2387). Denna rättspraxis har sin grund i förstainstansrättens skyldighet att pröva omständigheterna i varje enskilt fall när fråga är om ekonomisk skada. I de mål som rör återkrav av statligt stöd från stödmottagare har det närmare bestämt konstaterats att "en kränkning av berörda personers rättigheter, vilka har erhållit statligt stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden, är oundviklig vad gäller varje beslut av kommissionen som avser återbetalning av sådana stöd och kan inte i sig anses medföra en allvarlig och irreparabel skada, oberoende av en konkret bedömning av hur allvarlig och irreparabel den påstådda kränkningen är i varje enskilt fall" (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 8 december 2000 i mål T-237/99 R, BP Nederland m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-3849, punkt 52).
- 98 Sökandena har i andra hand gjort gällande att beslutets verkställande skulle ge upphov till ekonomisk och ideell skada.
- 99 Vad gäller den ekonomiska skadan består den, i första hand i återbetalning av summorna motsvarande de ursprungliga skattelättnaderna, i andra hand av konsekvenserna av att skattelättnaderna återkallas på så sätt att kapitalökning-

arna inte längre kan finansieras av enmansägarnas skattebesparingar, och i tredje hand av kostnaderna för de rättsliga förfarandena.

- 100 Förstainstansrätten anser emellertid att sökandena inte har visat att de saknar möjlighet att finansiera dessa tre aspekter av samma skada genom att låna pengar. Det är fullt möjligt att beräkna storleken av det nödvändiga lånet, såväl med avseende på de summor som skall återbetalas och de kostnader som de rättsliga förfarandena ger upphov till, som med avseende på enmansföretagens finansieringsbehov.
- 101 Vad gäller den ideella skada som sökandena har åberopat, vilken består i de besvär som ett förfarande för återkallande av skattelättnaderna skulle orsaka, är den omöjlig att undvika vid ett förfarande för återbetalning av statligt stöd föranlett av ett kommissionsbeslut om att stödet är rättsstridigt och därför skall återkrävas. I vilket fall som helst är syftet med förfaranden om interimistiska åtgärder att garantera att avgörandet i sak får full verkan. Om detta mål skall uppnås måste de sökta åtgärderna vara brådskande på så sätt att det är nödvändigt, för att inte allvarligt och irreparabelt skada sökandens intressen, att de beslutas och får verkningar innan målet avgörs i sak (beslut av domstolens ordförande av den 25 mars 1999 i mål C-65/99 P(R), Willeme mot kommissionen, REG 1999, s. I-1857, punkt 62). I förevarande mål har det emellertid inte visats på vilket sätt uppkomsten av den ideella skadan skulle äventyra målsättningen med ett interimistisk förfarande.
- 102 Av det ovan anförda följer att sökandena inte har visat att villkoret om krav på skyndsamhet är uppfyllt.
- 103 Ansökan om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet skall därför avslås.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 25 juni 2002

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande